

Özv. Bartos Tivadarné

CSIRKEFARHÁZ

– Rabszódia –

Népregény hárfára és furulyára

AJÁNLÁS

Brüsszel városának,
Soros Gyuri bácsinak,
a hanyatló Nyugatnak,
a rézfa...húú bagolynak
és az ebadóval sújtott kismacskáknak!

Özv. Bartos Tivadarné

CSIRKEFARHÁZ

– Rabszódia –

KAS Kiadó, 2026

A karikatúrákat rajzolta:
Pápai Gábor

ISBN 978-615-6915-55-9

Minden jog fenntartva

© Özv. Bartos Tivadarné, 2026
© KAS Kiadó, 2026

Gang a gangon avagy Marika néni territórium

Mi ez a rejtélyes cím, kérdezné Marika néni, ha elolvasásra kezébe adnám ezt az előszónak (stílusosan előszobai invitációnak) szánt ajánlást, mert ő már csak ilyen: minden abnormalis dolgon megakad a szeme, és ha egyszer megakad, attól kezdve be nem áll a szája, mert nem bírja ki, hogy szóvá ne tegye mindazt, amit ebben a szürreális, abszurd, abnormalis világban észlel. Nem is nyugodna, míg el nem magyaráznám neki, hogy Amerikában a „gang” egy alvilági bandát jelent (gengnek mondjuk), kis hazánkban pedig egy külső folyosót, azt, amiről és ahonnan át lehet látni az udvar túlfelére is, és szem előtt van az udvar összes története is. Szerencse kérdése, hogy a nap mely időszakában kerül a szeme elé az „udvar” meg a „geng”, de az már nem véletlen, hogy Marika néni mit vesz észre az udvari geng bosszantó és dühítő ténykedéseiből, mert ő tájékozódik, nyomon követi a prédául kiszemelt bandatagok minden lépését. Attól kezdve aztán reszkessenek a felvégen, nincs apelláta, Marika néni közéjük csördít csípős szavaiból szőtt ostorával.

Marika néni újságot is olvas, tévét is néz, lóg a neten, szóval őt nem lehet hülyíteni, meg is mondta: az ő agyát ne is

próbálják mosni, ne jöjjenek a nyugdíj reálértékével, meg az ígéretett, négy év alatt csöpögtetett 14. havi nyugdíjjal, ne küldözzessék a nemzeti inzultációt, ne dobálják a postaládájába a gyűlöletet szító szórólapokat és uszító propagandakiadványokat, mert őt nem lehet becsapni, úgyhogy vele ne próbáljanak szórakozni, mert rájuk borítja a papiros kukát.

Marika néni nem csak indulatos, de vicces is. Azt szokta mondani, hogy humor nélkül meg is bolondulna, bele is örülne ebbe a rettenetes közös létbe. Az utóbbi időben megtapasztalhatta Marika néni, milyen az, amikor már nemcsak a szomszédjai figyelnek a szavára, hanem az utcabeliek is, meg lassan már az egész város, és az se túlzás, hogy az egész ország, kivéve persze a túloldalon lakókat, akik feleannyit sem értenek a világból, amennyit ő nyomon követ.

Hogy hol él Marika néni? Maradjon titok, de én, mint szomszédja, bizton állítom: ott van minden házban, minden gangon és utcában, minden faluban és városban, mert az ő otthona a hazája: Magyarország. Ki is kiabálta egyszer, hogy aki keresi, megtalálja. Mást sem kell tennie, csak benyitni a facebookos oldalára, és higgyék el: az az utca jobb oldala.

Én már jártam nála, nem is egyszer, és mindig jól éreztem magam. Hogy miket mondott? Szóról szóra nem emlékszem, de ha most könyvbe kerültek a szövegei, megpróbálom visszaidézni.

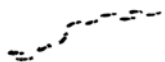
Te se hagyd ki, kedves Olvasó! Ezt ajánlom.

Nagy Bandó András

Rabok legyünk, vagy arabok?

Drága Sándor bátyám...!

Ha eddig nem tette, hát ne nagyon siessen azzal a hazatéréssel, mert nincs az a kurta kocsmá, amelynek készletét ki ne inná a fene nagy csalódottságában.

Amióta az anyám tyúkját is ellopták ezek a magyarmagyar mélykeresztény urak, már kényelmesebb a láncnál a kard, mely bár igen csúfítja a kart, de mi mégis láncot hordunk, hisz eddig terjed akaratunk.

Végül, a Morzsa kutyát is el kellett csapni a háztól, hiszen épp elég egy éhhalál, egy háztartásra.

Ma már a tenger sem háborog, s ha mégis... hát igen meg kell kapaszkodni a jacht korlátjában Andi hercegnőnek... nehogy kilötyögtesse a jeges kávé... a magyar nép ladikjának fedélzetén.

Ha néha kedvet is kapok a tyúkhúsról, hát menten elmegy az étvágyam, mielőtt meglátom a Deutsch Tamást... akinek olyan zavaros a tekintete, mintha két álló éve folyamatosan vallatnák valamiféle sötét ügyből kifolyólag.

Európa sem csendes... amióta a magyar hadak már Brüsszel várát ostromolják...

Munka, szerencsére akad. De sehogy nem áll a nyelvem az ázsiai nyelvjárásra, így attól tartok, hogy a brigádtagok már soha nem fogják megismerni sajgó szívem nagy fájdalmát.

S ha végre vége a műszaknak, egész úton hazafelé azon gondolkodám, miről is fog panaszkodni rég nem látott anyám. Mit is mondok először, kedvest, szépet neki... hogy legalább a nyugdíjig húzza valahogy ki. S mikor a kisszobába toppanék, szalad felém anyám... hogy kikapcsolták az áramot... s hogy fideszes lett apám.

Szabadság dolgával is szarul állunk... a szerelemért meg olyan örült tömeg vonult a nyáron, hogy menten Spartacus vált a főváros legszendébb Gergőjéből.

Egy gondolat... azért bánt engemet... mert ha visszajönnek az oroszok, szocializálják anyám egyetlen megmaradt befőttjét... és hiába rejtegetném Arany Lacinál... hiszen már ő is Digitális Polgári Kört alakított.

A makogó bunkókból dicsőséges nagyurak lettek... és birkaként béget a nép... hiába... hiszen a kaszájukat is eladták, hogy befizethessék a rezsicsökkentett számlájukat... És miközben az Isten szégyenkezve néz reánk... új divatú nyakravalót fonnak a nép nyakára...

Ténfergünk életünk megszüntetett vágányain, miközben elfogyunk, mint a gyertyaszál... s már az sem jelent vigaszt... hogy legalább minden napra akad félnivalónk. Betevőnk ugyan nincs... de gyűlölni... még szabad. Már csak az vigasztal, hogy

a Matolcsyék... tegnap délből is uborkasalátával ették a cigány-peccsenyét.

Néhanap kijárok a mezőre, egy telt vederrel a kezemben. Hiába no... most még szokatlan az ürgehús...

„Szeretlek, kedvesem, szeretlek tégedet, szeretem azt a könyű kis termetedet...” mondja a pap a ministránsfiúnak... majd felüti a Zsoltárok könyvét. Már Iluska is koszosan viszi haza a ruhákat... amióta a patak vizét az akkugyárak használják...

Budán az élet igen hangos... veri ám a cimbalmos... s mind... ki eddig semmit nem csinált, most csaholó seggnyalónak állt.

Meggyújtánám én a pipám, de dohányt, ma sem tudtam venni... s csak nézem a népek tengerét... hogy nem csinálnak semmit...

Kurjongatok: Hülye magyar... hát mi kéne még?! S szól a tenger: Ej... ráérünk arra még!

Elmennék én Barguzinig... csak ezt ne lássam többet... de áll a vonat... kikötötték... leszakadt a vezeték...

Már csak egy puha sírhalomra vágyom... s ha nem is talál rám a Morvai... majd mint gyáva kutyát rúgják széjjel, az unokák... a hantjaim...

De addig is... csendesebben vigadok... mert az ország nagybeteg... itt az idő talpra állni... derék, magyar emberek...

Távol Afrikától

- Nahát, Pom Pom... az ott nem Gombóc Artúr...?
- Nézzenek oda... már rég el kellett volna indulnia Afrikába... Artúr! Gombóc Artúr!
- Na végre! Csak tudnám... eddig hol voltatok?!
- A Golyókapkodó... hmm... nahát, Artúr... te mit keresel abban a kalitkában?
- Gondolhatjátok, hogy nem jószántamból másztam be ide...
- Na de, Artúr... a vadkacsák már rég elrepültek...
- És a fecskék...
- Nagyon jól tudom... kár emlékeztetni! Én is mentem volna... ha ezen a hosszú úton nem lett volna ennyi akadály... Berta nénikém unokahúga Dubai csokoládét küldött nekem... egyenesen Bukarestből... ott olvadozik abban az afrikai forráságban a szerencsétlen...
- Na de miért nem mentél el te is?
- Azt hiszitek, olyan könnyű? Hát mentem volna... már épp elindultam... mi az, hogy elindultam... szinte repültem... de amint elfoglaltam a helyem a repülőgépen, jött egy dagadt pasas... és menten leszállítottak. Azt mondták,

kettőnk súlyával... biztosan nem száll fel az az átkozott gép.
Na mondom... ennyit a repülőrajtról...

– És miért téged szállítottak le?

– Annyit mondtak... az ürge egy igen fontos ember. Nem volt mit tenni... felültem egy buszra. Éppen elkezdtem kibontani az útra csomagolt négercsókot... kigyulladt a busz. Ilyen szerencsétlen is csak én lehetek. Mire a bőröndöt elhúztam a vasútállomásra... már csupán hányni járt belém a lélek. Ahogy felszálltam a vonatra... és elmajszoltam a tavalyról megmaradt hókifliket, leszakadt a vezeték. Én kérem, meg akartam halni. Alighogy kiálltam stoppolni, felvett egy lóporfájú néember, és bedugott a csomagtartóba. Ferihegynél tudtam eliszkolni, mikor azt bizonygatta egy kamerás ürgének... hogy én is az ukrán maffia áldozata vagyok. Ekkor már olyan fáradt voltam, hogy magát Petőfi Sándort láttam egy fa alá heveredve, amint egy nagy tányér Jókai-bablevest kanalaz befelé.

– Nahát... Artúr! Mennyi kaland...

– Ez még semmi. Felszálltam az első járatra. Gondoltam, mindegy hova, de innen menekülni kell. Legfeljebb kiugrom Etiópia felett... mert ha itt maradok... az egyenlő lenne az éhhalál szörnyű kínjaival. Ahogy a szárnyaimat tornáztattam a nagy ugrás előtt, megjelent ugyanaz a dagadt pasas a feleségével. Akkor már mondani se kellett... magam szálltam le. A lábaim úgy feldagadtak kérem a sok gyaloglástól, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Gondoltam... megpróbálom hajóval. Ekkor már egész Afrika rajtam röhögött.

De még ha csak röhögött volna. Gólya Hermina azt terjesztette, hogy már rég éhen haltam az úton. Még két dögkeselyű is iderepült, hogy jó étvággyal elfogyasszon, mielőtt a Németh Szilárd szaggatna mellém nokedlit. Már azon gondolkodtam, hogy feladom az egészet, szólok a rádiópóknak, hogy rádiórozzon ki a szeretteim emlékezetéből.

– Hát én nem találok szavakat... Artúr... csoda, hogy életben vagy...

– Hát igen... jómagam is ezen morfondírozok. De, hogy befejezzem... ahogy felléptem a fedélzetre, a dagadt pasas már ott harákkolt. A kapitány szerint jelentős túlsúly... Végig sem hallgattam...

Az egyhetes úton szinte az összes csokoládém elfogyott. Már csak egy doboz macskanyelvem maradt.

– Artúr! Már ne is haragudj... de miért nem próbálkoztál elrepülni?

– Hát azt hiszed... nem próbáltam? Hogy nem próbáltam meg minden rostommal... minden idegszámmal elhagyni a magyar anyaföldet? De mikor már épp felemelkedtem úgy jó öt centire, a dagadt pasas úgy zuhant a nyakamba... mint a repülőrajt a magyar gazdaságra. Azt mondta, kussoljak a dologról... mert még a végén kételkedni kezdenek abban... hogy ő a magyar nép hős kapitánya.

Épp Felcsút határában baktattam, amikor megint betuszkoltak egy autóba. A Lőrinc nevű sofőr úgy beszélt a magyar nyelvet, mint Maugli a franciát. Hiába, gondoltam... ez is inkább a majmoknál keresi a megértő szavakat. Ahogy

kinéztem az ablakon, eléem tárult a Szavanna... antilopok, bivalyok... Örömben felkiáltottam: Afrika... hát mégis láthatlak! Végre... a keblemre ölelhetem Leopold bácsikámat. Erre meg itt rohadhatok ebben a hatvanpusztai istállóban... és minden áldott reggel a dagadt félnótás süketelését kell hallgatnom egy európai invázióról.

– Na de mégis... mikor engednek el?

– Azt nem tudom. Csak annyit mondott... ha benézne az ablakon a Hadházy Ákos, váltig állítsam... hogy egy kurva zebrát sem láttam... és én is egy törött szárnyú flamingó vagyok...

Szindbád hazatér

– Vendelin, kérem! Hozná az étlapot?

– Nahát... Ha nem veszi tolakodásnak... én mindjárt felismertem a nagyságos urat, mihelyt be tetszett lépni az ajtón. Kérem, erősítsen meg: ugye, a főmérnök úrhoz van szerencsém?

– Szerencse? Kinek van e világon szerencséje, a háborúk és a felkorbácsolt gyűlölet bölcsőjében.

– Ez már igaz, nagyságos uram. Én sem mondhattam volna szebben. Meg kell mondjam, hiányoltuk nagyságos uramat. És ha szabad megengednem magamnak: évekig vártuk, hogy betérjen hozzánk, egy rövid vizitre.

– Ha tudná, hányszor vágódtam ide. Na de, hiába. A kötelesség parancsolatát lehetetlen megtagadni. Még magára is jól emlékszem. Micsoda forgatag volt itt délidőben. Na de... akárhogy is. Végül döntöttem. Felszámoltam mindent, abban a reményben... hogy itt, e számomra oly kedves magyar honban találom meg életem alkonyán a maradék boldogságot. Bár... ahogy látom... megváltoztak az emberek. Se egy mosoly... se egy bátorító jókívánság. Mintha kiveszett volna a magyarból... a jóra való törekvés... és a remény, pislákoló reménysugara.

– Elmúlt, nagyságos uram. Elmúlt. Sok minden megváltozott azóta. Ma már az egyszerű lecsót is „mer de chanderun... poin lessusch”-nak hívják... Beszélni ugyan nem tudnak... de a pucc a virágkorát éli.

– Érdekes. Ez milyen nyelven van...?

– A NER nyelvén... nagyságos uram. A silány, nagyzóló bunkók nyelvén. Sajnálattal látom, kissé... mintha elkedvetlenedett volna.

– Határozottan. Harminc év távollét után merőben másra számítottam. Annyit persze tudtam, hogy az ország az Unió tagja lett. Annyi pénzt kapott, hogy szinte felbecsülhetetlen. Tudja, Vendelin... azt hittem... itt már... azóta Amerika van.

– Biztosíthatom, nem tévedett. Hermelines hölgyek, cilinderes urak... és nyomor... épp, mint abban a messzi Amerikában... úgy, száz éve. Maffiánk is van... úgyhogy nem lehet okunk a panaszra. Na és... itt vannak az újjazdagok is. Tanulatlan, kulturálatlan... silány bunkók. Na de... mit lehet tenni... ez volt a nép akarata. Nagy csinnadrattával elkergették az ördögöt... a hátsó ajtón meg beengedték a bátyját.

Úgy látszik, a magyar ember szerves része a szolgálélek... és a meghunyászkodás.

– Na és mi lett azzal a rengeteg pénzzel?

– Hát ugye... azt nem tudni. Ellopta Brüsszel, Soros György, az osztrák kerti törpék szakszervezete... vagy netán a Nobelbizottság. De az is lehet, hogy ezek a kurva ukránok talicskálták el egy hűvöskés éjen. Ebben az országban, ha felelet

nincs is... de magyarázat... mindenre akad. A kényes kérdéseket elfedi az uszítás... a változás reményét eltakarja a gyűlölet.

– Azt hiszem, épp eleget hallottam. Holnap délelőtt elutazom vidékre.

– Netán pihenni szándékozik a kegyelmes uram?

– A talpamon akarom érezni az anyaföld forró ölelését.

– Ez esetben figyelmeztetni szeretném, hogy amióta a Lázár kegyelmes az Indiai Vasúttársaság modelljét alkalmazza, megkezdődött a késéssel járnak a vonatok. Mindazonáltal ki kell ábrán-

dítsam nagyságos uramat, ahol eddig a virágzó mezőgazdaság székel, most a kínai akkugyárok ontják gomolygó füstjeiket. Iparunk nincs... kínai rendőreink... viszont hamarosan lesznek. Na de mit is érne a nemzeti szuverenitás, ha kínai elvtársak nem vigyáznának rá. Még valami: meg kell jegyeznem, igen jól áll nagyságos uramnak a bajusz. Ez még akár jól is jöhet egyéb halaszthatatlan ügyeinek intézésekor. Magyaros. És ma... csupán ez számít. Pátosz, néhány fennkölt bibliai zsoltár és megannyi lesilányított idézet.

– Vendelin, kérem. Ne kínozzon tovább. Fáj hallani e szavakat. Úgy... szóval... elloptak mindent.

– El... nagyságos uram. Az utolsó morzsaig.

– Megkérem, ezek után kellemes témákról beszéljünk. Bátorsága elhatározásomat.

– Ahogy óhajtja... nagyságos uram.

– Helyes. Ámbár... úgy gondolom, nincs minden veszve.

A nép az utcára vonul... és az ügy le is van zárva.

– Aligha. Amíg akad egy következő falat... békésen várják az isteni segedelem eljövetelét.

– Na és az ellenzék?

– Nincs ellenzék, nagyságos uram. Elnézést... kivéve a Tisza pártot. Úgy látszik, a magyar nép nem tud elszakadni a hagyományaitól... mert miután megvárják, hogy nyakukig érjen a khmmm... mindent egy lapra tesznek fel. Egypártrendszer. Ez már... afféle hagyomány mifelénk... Az épp regnáló hatalom meg kormányellenes ténykedésnek hívja... a demokratikus ellenzék követeléseit. Az a gyanús... aki nem gyanús.

– Elképesztő.

– Valóban. Ellenség itt, veszedelem ott. Nem nyugszanak addig, amíg a bűneik eltakarása okán bele nem sodorják az országot egy háborúba. Meglátásom szerint egy éven belül vissza is battyoghatunk az ősközösségbe. Na de... maradjunk a jó híreknél. Szép időnk van... nemdebár.

– Az. Határozottan. Még ma el is megyek a Ferenciek tereére. Tudom... talán túl szentimentálisnak tűnik... de a gyermekkor édesbús emlékei, még talán most is ott lebegnek a templom felett.

– Nem javaslom.

– Parancsol?

– Kedd van. Épp ott tartja szokásos tüntetését a Hadrózy Ákos. Valószínűleg egyetlen percig sem tudna elkalandozni az emlékei között, a kitartó harangzúgástól. Úgy látom, ez némi magyarázatra szorul. Ha nem veszi tolakodásnak, megkérdezném: van családja?

– Nincs. Magánzó vagyok.

– Akkor semmi gond. Csupán önt érheti hátrány. Ám, ha széles család venné körül, merőben más lenne a helyzet.

– Amennyiben?

– Hát kérem... tegyük fel... hogy bizonyos kamerafelvételek alapján, mint ellenállót, megbélyegzi a mélykeresztény kormány. Elveszíti a munkáját, a felesége visszakeri a holtomig szóló ígéretét... esetleg úgy megromlik a csonkává lett család anyagi helyzete, hogy a házasságból származó gyermekek egy nevelőotthonba kerülnek. Ott kérem... bármi elő-

fordulhat. A magyar gyermekvédelem szintje... már elérte Charles Dickens alkotói korszakát. Ennek feldolgozása igen nagy traumával járhat. Tegyük fel... az egészsége megromlik. Hovatovább a szívét megviselik az önt ért csapások. Kórházi ellátás alig... úgyhogy még mindig jobban jár... ha buzgón imádkozik a könnyű elmúlásért.

– Ugye... maga most viccel velem?

– Sajnos... nem.

– Azt akarja mondani, hogy zsoltárokat...

– Psszt! Elnézést, de a Zsolt nevet ki ne ejtse a száján. Bárhol lehetnek titkos ügynökök. Amióta fellebbentették a témát, hogy legalizálják az ellenzéki erők teljes elpusztítását... szigorúan til...

– Ebből, elég volt!!

– Kérem. Akkor, hozhatom az étlapot?

– Már az ételtől is elment a kedvem. Évekig vágytam egy jó kis nótázásra...

– Ha a Kossuth-nótákra gondol az úr... nem fog csalódni. Amint hallja, most is azt éneklük. Népi tánc... Kossuth-nóta... és Pál apostol intelmei... azok vannak... már elnézést a kifejezésért, de: szarásig.

– Nem talállok szavakat.

– Nyugodjon meg a nagyságos úr... én sem...

– Vendelin, kérem... Mondja, ki az a férfi, akit ez a seregnyi ember éljenez?

– Magyar Péter. Az említett Tisza párt első embere. Benne a nép összes sóhaja és reménysége.

